

pa nam je naš komisar prinesel novine in nam prečital: »Padli pri osvojitvi utrdbe na Gorici dne 29. decembra 1877. ta in ta, ta in ta, ta in ta«, in potem je rekel tudi: »Pavel Čerić, poročnik!«

»— Odkod je? — zavpili smo vsi.

Prečital je našo vas.

»— Bog se mu usmili duše!«

— A... tisti... vaš učitelj? Ali ste čuli kaj o njem? «

— E, ko se ga je tisti božji angelj odrekel in se skesan vrnil k popu, pravijo da je šel učitelj v Belgrad in se oženil z neko tako, ki dela klobuke. Ostoja bogoslovec pripoveduje, da se sedaj hoče ločiti s to ženo, ker ga ona toži, da jo tepe in grdo ž njo ravna. — Ne bo on, rojak moj, nikdar imel sreče!

Že smo prišli v vas. Spomini so me ogrnili in mi tiščali prsi.

— Počasi, Ilja, počasi, še bolj počasi! Pritegni uzde!

Korakoma smo se peljali mimo nove, velike zidane šole. Baš je zvonilo k večernicam. Skozi okno sem zagledal dijačke; stali so ter — molili. Pred njimi je stala ženska Uprla je pogled v svetega Savo, istega, ki je bil nekdanj v stari šoli.

Spoznal sem jo.

JESEN. MARICA TEREVČEVA.

List za listom odletava,
cvet za cvetom se suši,
s cvetjem veter poigrava,
drobnih ptičic roj molči.
Tužne melodije svira
goli osamelj gozd,
vsa narava že umira
ž njo umira mi mladost...
Toda cvetje se povrne,
oživi samotni gaj,
a mladosti pa brezskrbne,
te ne bo mi več nazaj...

BORIS GODUNOV. A. S. PUŠKIN. PREVEL EDVIČ.

VIII.

Trg pred stolno cerkvijo v Moskvi.

Narod.

Eden. Pride kmalu car iz cerkve?

Drugi. Obredi so končani; zdaj je molitva.

Prvi. Kaj? So že prokleli onega?

Drugi. Stal sem pri urodu in čul, kako je dijakon zavpil: Griška Otrjopjev — anatema!

Prvi. Naj ga proklinjajo; carjevič nima opraviti z Otrjopjevim.

Drugi. A carjeviču pojejo večni spomin.

Prvi. Večni spomin živemu! Bodo že videli ti brezbožniki!

Tretji. Čuj, šum! Kaj ni car?

Četrti. Ne, to je norec. (Pride norec v železni kapi, obvešen z verigami in obkoljen od otročadi.)

Otroci. Nikolka, Nikolka, železni kolpak!¹⁾ Železni kolpak!... Trrrr...

Starka. Boste šli od njega, neugnanci. Moli za-me grešno, blaženi.

Norec. Daj, daj, daj kopejko.

Starka. Na kopejko; spomni se na-me

Norec (sede na zemljo in poje).

Mesec se vozi

Maček joče,

Norec, vstani,

Boga moli!

(Otroci ga znova obkolijo).

Eden iz njih. Bog te živi, norec, zakaj ne snameš kape? (Tolče ga po železni kapi.) U, kako zveni!

Norec. A jaz imam kopejko.

Deček. Ni res; pokaži no! (Iztrga mu kopejko in beži.)

Norec (joče.) Vzeli so mojo kopejko, žalijo norca.

Narod. Car gre, car! (Car gre iz cerkve; spredaj razdaje bojar beračem milostinjo. Bojari.)

Norec. Boris, Boris!

¹⁾ Kolpak = kapa.